Ethische grenzen bij het delen van het elektronisch medisch dossier: visie van de zorgverlener.

Haio: VANLAER Sofie , KUL
Promotor: DEVISCH Ignaas , U.G.
Praktijkopleider: GOVERS Katty , Peeters Johan

Context: Met de komst van de ?cloud?-technologie is het steeds gemakkelijker om als hulpverlener medische informatie elektronisch door te sturen naar collega artsen of paramedici. Met ??n druk op de knop kan een arts aan de andere kant van het land lezen wat de eigen huisarts heeft genoteerd in het elektronisch medisch dossier (EMD). De technische mogelijkheden zijn er. Nu is het de vraag of alle zorgverleners wel klaar zijn voor deze wijzigingen in het medisch landschap.

Onderzoeksvraag: Wat is de attitude van zorgverleners (meer bepaald huisarts en di?tist) over het delen van elektronische medische gegevens uit het EMD? Wat mag volgens hen wel en niet gedeeld worden en met wie? Zijn er ethische bezwaren tegen deze uitwisseling?

Methode: In eerste instantie werd een gerichte literatuurstudie uitgevoerd over dit onderwerp. Hierna werd een kwalitatief onderzoek verricht door middel van focusgroepen: twee focusgroepen met huisartsen en twee met di?tisten. De focusgroepen werden geleid door een moderator aan de hand van een topic lijst, een observator maakte notities. De gesprekken in de focusgroepen werden opgenomen en achteraf volledig uitgeschreven. Voor de kwalitatieve analyse van deze transcripties werd er gebruik gemaakt van het programma RQDA. Aangezien er een geringe opkomst was bij de di?tisten groep, werden deze gegevens niet geanalyseerd, maar wel samengevat in de conclusie aan het einde van deze studie.

Resultaten: Uit deze studie blijkt dat huisartsen wel interesse hebben in het gebruik van een gedeeld EMD, maar ze hebben zeker ook hun bedenkingen. Zo blijkt dat de meerderheid van de artsen denkt dat de gezondheidszorg er zeker op vooruit zou gaan, mede door een betere communicatie alsook door tijd en kosten te besparen. Toch willen ze niet zomaar hun gegevens delen met alle zorgverleners. Over het delen met andere artsen bestaat er weinig discussie maar over het delen met paramedici zijn de meningen wel erg verdeeld. Over de inhoud van een dergelijk dossier is men het wel grotendeels eens: voornamelijk voorgeschiedenis, medicatielijst en wilsverklaringen zouden zeker beschikbaar moeten zijn. Ook zijn er enkele drempels waar men zeker rekening mee dient te houden. Artsen hebben voornamelijk schrik voor een toename in werkbelasting en hoge kosten bij de implementatie van een dergelijk systeem. Verder maakt men zich zorgen om de veiligheid van deze gegevens: niet iedereen zou ze zomaar mogen inkijken en er dient zeer bewust omgesprongen te worden met de privacy van de patiënt. Ook blijkt uit onze focusgroepen dat er een grote onwetendheid is onder de artsen over de huidige mogelijkheden van E-health en de beveiliging van dergelijke gegevens.

Conclusie: Deze focusgroepen vormen maar een beperkte representatie van de Vlaamse huisartsenpopulatie, maar toch komt er zeer nuttige informatie naar boven. Het blijkt dat de huisarts zeker wil mee werken aan een gedeeld EMD en hier ook positieve kanten aan ziet. Toch is het belangrijk om weten dat alvorens een dergelijk systeem goed kan werken, er een grote sensibilisering van artsen nodig is. Ook lijkt het nuttig om, door middel van kwantitatief onderzoek, deze bekomen gegevens te toetsen aan een grotere artsenpopulatie om er definitieve conclusies aan te verbinden.